

Пам'ятаємо, шануємо, сумуємо...

Війна... Скільки болю, страждання, крові, зламаних і понівечених доль у цьому холодному страшному слові. Жорстока, нещадна, вона залишає свій слід у житті кожної людини, кожного нашого захисника.

24 лютого 2022 р. російські війська вторглися в Україну. Цей широкомасштабний напад так званої «другої армії світу» став кульмінаційним моментом тієї війни, яку росія розв'язала проти нашої держави ще 2014 р. Гинуть військові та цивільні, діти, знищуються міста й села, житлові будинки, освітні заклади, музеї, бібліотеки, нахабно вивозяться культурні скарби, руйнується національна спадщина... Ми платимо найвищу ціну за мир і спокій на нашій рідній землі – людське життя.

Так, боронячи Україну, загинув Пешко Юрій Сергійович – випускник Конотопського будівельного технікуму транспортного будівництва 1990 р. (нині – Класичний фаховий коледж СумДУ) відділення «Промислове та цивільне будівництво», яке сьогодні має назву «Будівництво будівель і споруд та землепорядкування». Народився він 9 квітня 1971 р. в смт Макошине Менського району Чернігівської області. 1986 р. вступив до технікуму. Викладачі та одногрупники згадують Юрія як надійного, справедливого та порядного товариша, ввічливу й тактовну особистість; здібного, спостережливого, зосередженого та відповідального студента, який брав активну участь у громадській роботі, постійно відвідував спортивні секції освітнього закладу (ще в школі був членом футбольної команди, яка на районних змаганнях посіла одне з перших місць). Треба додати, що любов до точних наук не заважала йому протягом одного року бути навіть редактором студентської газети «Квант». Поза навчанням він захоплювався радіотехнікою, прагнув спробувати себе в професії телемайстра (що цікаво, його мрія все-таки здійснилася: проживаючи вже в Києві, Юрій деякий час працював на українському телебаченні – на каналі ICTV, де займався освітленням сцени для популярного комедійного шоу).

Одногрупник Юрія Олександр Толстой, який, зокрема, і повідомив нам трагічну звістку про загибель нашого випускника, згадує: «Юрій був доброзичливою людиною, любив займатися спортом. Ми разом жили в гуртожитку та навчалися в одній групі, класним керівником якої була Гончаренко Ізоolda Петрівна, викладач-філолог. Саме в технікумі він зустрів своє єдине кохання – одногрупницю Наталію, з якою одружився на третьому курсі. До речі, я був свідком на їхньому весіллі».

Після закінчення технікуму Юрій разом із дружиною поїхав до Харкова на будівництво, але народження дитини, скрутні 90-ті роки, складне матеріальне становище – усе це змусило повернутися в рідне селище, в якому він деякий час працював начальником загону у виправній колонії. Проте залишатися там було безперспективно, тому родина вирішила їхати до Києва, де Юрій і прожив останні вісімнадцять років. У столиці він не покинув фах будівельника: працював у різних організаціях, що займалися будівництвом, був зварювальником, справжній майстром своєї справи. Дружина Наталія говорить: «Чоловік мав проблеми зі здоров'ям – дуже боліли ноги, був хворий хребет. Але в нього не було звички жалітися. Мовчки зробить укол і йде на роботу».

Сімейне життя було щасливе, спокійне, затишне. Виховував із дружиною сина, який згодом став військовим; тепер уже підрастає онук. Наталя з теплотою в голосі згадує:

«Іноді я затримувалася на роботі, а Юрій уже був удома. І він завжди телефонував і питав, коли мене чекати, бо приготував на вечерю смаколики».

З початку війни Юрій пішов до місцевої тероборони, адже був справжнім патріотом. Пізніше вирішив вступити до лав Збройних сил України, де обіймав посади старшого техника стрілецької роти, штабсержанта військової частини. За словами дружини, він казав: «У мене росте онук, я не можу спокійно сидіти на дивані та просто спостерігати».

На жаль, 16 липня 2022 р. життя Юрія обірвалося: він загинув у с. Покровське (Донецька область, Бахмутський район) від уламкового поранення голови. Похований у Києві.

Ставши на захист країни, Юрій показав приклад честі, гідності, стійкості, мужності та сміливості й назавжди вписав своє ім'я в її новітню історію. Дружина Наталія говорить: «Так, це страшна трагедія, яку я ніколи не зможу прийняти. Я сумую за чоловіком, він мав жити! Але вірю, що його смерть була не дарма, а наші діти, онуки – майбутнє держави – будуть жити у вільній Україні, радіти кожному дню, бо перемога вже близько».

Адміністрація освітнього закладу, викладачі, студенти висловлюють щирі співчуття родині та близьким нашого випускника Пешка Юрія Сергійовича, його бойовим побратимам та всім, хто знав цю світлу людину. Сумуємо разом із вами...

Світла пам'ять захиснику України!